

Ιδανικός και ανάξιος εραστής

του Τηλέμαχου Χυτήρη

Διαβάζοντας τα ποιήματα μαθαίνεις τον ποιητή. Η ποίηση είναι κατ'εξοχήν ο καθρέφτης του εσωτερικού κόσμου του δημιουργού της. Εντρυφώντας στους στίχους προσεγγίζεις τον άνθρωπο. Έτσι ο ποιητής γίνεται οικείος, ένας γνωστός σου από χρόνια. Αυτό νιώθω για τον Σολωμό, τον Καβάφη μα και τόσους άλλους. Διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας την ποίηση του Καββαδία εκτός από την ακατανίκητη έλξη της, τον εξωτικό και ναυτικό κόσμο της, έμαθα και τον Κόλια και ταξίδευα μαζί του. Αυτή την εμπειρία γράφω χωρίς να τον γνωρίσω από κοντά, ή μη μόνο παρά λίγο, όσο λίγο λογίζεται να τον ακούς δίπλα σου αλλά να μην τον βλέπεις. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία που ξεπερνά τούτο το κείμενο. Για μένα, λοιπόν ο Καββαδίας μέσα από τα ποιήματα και τα πεζά του ήταν ένας υπερευαίσθητος άνθρωπος που χρησιμοποιούσε την ανεξαρτησία και τη μοναξιά του, αμυντικά, σαν επούλωση μιας αόρατης πληγής. Γνώριζε την "αχίλλειο πτέρνα" του. Η φυγή στις θάλασσες, η παρακολούθηση με συμπάθεια ενός άλλου κόσμου περίεργου και ακραίου ήταν και η εσωτερική διαφυγή από τον δικό του κόσμο. Η αντικατάσταση αυτή τον γλίτωνε και τον δικαίωνε. Αγάπησε την τραγικότητα - που αυτοί δεν ένιωθαν - των ανθρώπων του περιθωρίου, τους θεωρούσε πρωταγωνιστές των πλέον ισχυρών ανθρώπινων σχέσεων, παραδομένων στα πάθη τους, αυτά που ο ίδιος θαύμαζε και φοβόταν.

Αποζητούσε την μονοτονία των μεγάλων ταξιδιών αλλά και την αλλαγή που πρόσφεραν τα λιμάνια. Του άρεσαν οι ιστορίες των ναυτικών, οι ακραίες καταστάσεις των συναισθηματικών τους σχέσεων που τις πότιζαν οι αποστάσεις και το κύμα. Ήταν έτσι ο Καββαδίας ένας συμμετοχος στο έμπα - έβγα της ζωής των άλλων, όντας μοναχικός.

Η απουσία στην μέση των ωκεανών, η αλλαγή καιρού, δημιουργούσε ακραίες ψυχικές καταστάσεις, εξιδανίκευε τον έρωτα που έλλειπε, δημιουργούσε αναμονές και ταραχή και μια ζωή που εναλλασσόταν από τον αργό ρυθμό του ταξιδιού στο γρήγορο χρόνο να τα προφτάσει

όλα στο κάθε λιμάνι.

Η θάλασσα, η αιώνια ερωμένη της ποίησης που ταυτίζεται μαζί της και εξάπτει την φαντασία κάθε ποιητή, η θάλασσα για άλλους μακρινή κι απέραντη έως την ουτοπία, για τον Καββαδία υπήρξε καθημερινότητα, μέρα -νύχτα ένας πίνακας ρομαντικός με μαύρο βάθος, μια γνωστή αγαπημένη και συγχρόνως ένας άγνωστος μυστήριος Άδης. Μια άλλη αντίθεση ακραία.

Άδολος ο ποιητής με βαρύ συναισθηματικό φορτίο που το διοχέτευε μόνο στα χαρτιά του καθ' ότι ανεκπλήρωτο. Παίζει με τα παιχνίδια της μοίρας, με το αναπάντεχο που όμως είναι προδιαγεγραμμένο, παίζει με την επικίνδυνη αλήθεια, το αδύνατο που το ξέρει, το γράφει και το ξορκίζει. Η θάλασσα είναι η γυναίκα, η μητέρα, η ερωμένη, η αδελφή, ο άξονας της ζωής και της σκέψης του, η θεία εικόνα που φοβόμαστε και δοξολογούμε. Ένας ερωτικός που εξιδανικεύει έως τη φαντασία και την ποίηση τον έρωτά του. Νιώθει την ανάγκη όμως για επαφή, δεν μιλάει για τον εαυτό του και το έργο του, το αντικαθιστά με τη διήγηση ιστοριών και κρύβει μέσα στο χιούμορ, τον πόνο του. Η επαφή αντικαθίσταται με αφιέρωση ποιημάτων του στους επώνυμους της τέχνης. Νιώθει μέλος μιας ευρύτερης πνευματικής συντροφιάς και ας ζει μακριά της. Ο κόσμος του όμως ήταν οι "ξένοι" που όσο και να τον επηρεάζουν θα' μένουν ξένοι κι αυτός ποιητής και καταγραφέας τους. Στην Ελλάδα η θαλπωρή ήταν σταθερή κοντά στην αδελφή, την ανιψιά, το Φίλιππο.

Ιδανικός έρωτας γι' αυτόν, ωιμέ το' ξέρε, ήταν είδωλο, αντικατοπτρισμός, "fata morgana" κι ας είχε τη γλυκιά μορφή μιας υπαρκτής νέας γυναίκας. Ο Καββαδίας, "ιδανικός κι ανάξιος εραστής" ήταν μια ωραία ψυχή και γι' αυτό ένας ωραίος ποιητής, πέρα και πάνω από φιλολογικές αναλύσεις. Είχε τον τρόπο του. Τον Καββαδία δεν τον διαβάζεις μόνο, τον αγαπάς.